ikke lade denne misforstaaede Bosondring være forbi og hjælpes ad med at faa den hele Mark forsvarlig pløjet, for hverken I eller vi har sandelig Raad til nu at sætte nogen af vore Heste paa Stald.«

Lyngby, d. 23. Nov.

Gyrithe Lemche.

De tyrkiske Kvinder og Politik.

Efter Dagens Nyheter.

Det fremgaar tydeligt af Telegrammerne, at Tyrkerne har svært ved at komme til Rette med sig selv. De indre Stridigheder, som opstod efter Paladsrevolutionen 1909, er endnu ikke forbi. Man mærker endnu Dønningerne efter Stormen. Tyrkerne, som hurtigt skilte sig af med Kiamil Paschas dygtige liberale Regering, har i disse Dage styrtet et nyt Ministerium og udnævnt et andet, som ikke har Majoritet i Folket. Forholdene har længe været prægede af Forvirring, og ved den første Underretning om Italienernes Røvertog til Tripolis, steg Forvirringen til Kaos. Landet har ingen ordentlig Flaade, og Hæren er faktisk bunden til indenlandsk Polititjeneste, som, i Følge nogle Oplysninger fra den liberale Politiker Cherif Pascha til »La revue«, har kostet Landet 1,120,000 Kr. i Løbet af 2 Aar. Finanserne er i fuldstændig Uorden, og det sidste Budget viste et Underskud paa c. 100,000,000 Kr. — en Sum, som næppe bliver formindsket efter 2—3 Aars Forløb, med mindre Skatterne øges.

Det var saaledes ingen let Opgave, Regeringen stod overfor, da Krigen udbrød. Det var aldeles umuligt at vække den Samfølelse, som gør et Folk til en Enhed og inspirerer det til politisk Handling. Den Stemning, som nu gærer, og som fik sit første Udtryk i en særlig Beskatning af de Italienere, som bor i Tyrkiet, og som derefter gav sig Udslag i en Beslutning om at udvise dem af Landet, er hovedsagelig fremkaldt af Kvinderne, »Øjeblikkets Mænd«. Fornemme Damer har ofret deres Juveler, ja deres Formue til den tyrkiske Krigskasse. Lederne af den moderne Kvindebevægelse har i Folkets Paasyn revet deres Slør i Stykker og talt paa aaben Gade. En af mine Bekendte, Miss Helen Wilmanns, som lige nu er kommen hjem fra Konstantinopel, fortæller følgende herom: Ingen skuldę have kunnet tro, at det var muligt. Denne vege, lidt indolente Haremsdame, om hvem vi har hørt saa mange forkerte Historier, viser sig pludselig som en ildfuld og energisk Agitator, som tager fat, hvor de stridende Politikeres Kræfter er slupne op. Og i Stedet for at vække Forargelse, har de høstet Beundring. Deres flammende Opraab, som er spredt over hele Landet, har tændt Folkets Had og vækket dets sydlandske Begejstring. Da jeg for 8 Dage siden forlod Konstantinopel, gik der en Rejsning over Tyrkiet, den brusede imod én som en Fanfare. Den tyrkiske Regering har sikkert nu opdaget, at Kvinderne har en Opgave lige saa vel som Mændene, og selvom Undervisningsministeren, som er en Ven af Kvindens Valgret, afgaar, vil Kvindebevægelsen nok alligevel faa varme Venner i Landets Regering.

Min Hjemmelsmand sagde til mig, at det ser ud, som om hele Europa har en forkert Opfattelse af det moderne Tyrki og særligt af Kvindernes Stilling i Landet. Tyrken er ikke det »brutale Bæst«, som man i Almindelighed gør ham til, og Kvinderne er helt forskellige fra, hvad vi forestiller os. Dette passer godt sammen med nogle Oplysninger (af Evelin Mitford), som i Foraaret offentliggjordes i »Sunday Times«. Her skildres Tyrken som en elskværdig og rundhaandet Ægtemand, der behandler sin Hustru med udsøgt Ridderlighed og aldrig besøger hende uden hendes Samtykke. Endogsaa i de lavere Samfundsklasser er Kvinderne i Reglen bedre stillet end deres vesteuropæiske Søstre.

»Men sukker Landet da ikke under Polygamiet?«

Min Hjemmelsmand svarede: »Polygamiet er ikke saa udbredt, som man i Almindelighed tror. Ganske vist tillader Loven en Mand at have flere Koner, men det er kun meget faa, der har Raad til en saadan Luksus, thi hver Kone har nemlig Ret til at fordre sin egen Lejlighed og sit eget særlige Underhold. Desuden arbejder Tyrken paa at blive betragtet som staaende paa samme Udviklingstrin som Vesteuropæeren, og han ved godt, at Flerkoneriet her vilde være en stor Hindring.

Men Polygamiet hæmmes maaske mest af Kvindens stærke juridiske Stilling. Hendes Bolig og Underhold er hendes uindskrænkede Ejendom, selv om hun bliver skilt fra Manden, hvilket slet ikke er ualmindeligt. Har Hustruen egen Formue er